

Онукам своїм Ількові та Гоші присвячую.

Автор

КІЛЬКА СЛІВ ДО ЧИТАЧІВ

“Перед сміхом ніщо не встоїть...” – писав великий американський гуморист Марк Твен.

Смійтеся, радять шведські лікарі, бо три хвилини сміху замінюють п'ятнадцять хвилин ранкової гімнастики.

А американці навіть пропонують купувати сміх за гроші. Заплатив 20 доларів, натиснув кнопку і розкошуй, слухаючи нестримний регіт, записаний на плівці.

Що ж до українців, то тут вже нема чого й казати! Адже гумор, весела посмішка завжди були найвласливішою рисою нашого характеру. Ми сміємося, коли нам просто весело, або ж коли маємо в серці велику радість, чи як збираються до гурту друзі.

Отож і зараз ви гість цієї книжечки. А усім що сьогодні у гості прийшли – сердечний привіт, здоровенькі були! Влаштовуйтеся гарненько, та посміємося разом, друзі!

Дід Михайло
м. Торонто, Канада

БАТЬКИ І ДІТИ

– Я відучу тебе приносити додому гадюк!

Батько до сина:

– Мусиш вчитися англійської мови! Нею розмовляє понад триста мільйонів чоловік!

– То їх ще не досить?!

Учитель питає учня:

– Скільки людина може прожити без води?

– Поки не помре, – відповів учень.

Батько: як думаєш, Івасю, що важливіше: сонце чи місяць?

Івась: Місяць.

Батько: Чому?

Івась: Тому що місяць світить уночі, коли темно, а сонце – вдень, коли й так видно.

- Чому ти не був учора у школі?
- Болів зуб.
- А сьогодні не болить?
- Не знаю. Він лишився в зубного лікаря.

Учитель: - Назвіть шість звірів, які живуть в Арктиці.

Учень: - Чотири білих ведмедя та два тюленя.

Вчитель: Вітю, покажи нам, де знаходиться Нова Гвінея.

Вітя: Будь ласка - на двісті сімдесят першій сторінці підручника.

- Тату, щось наш учитель плутає, - скаржиться син батькові.

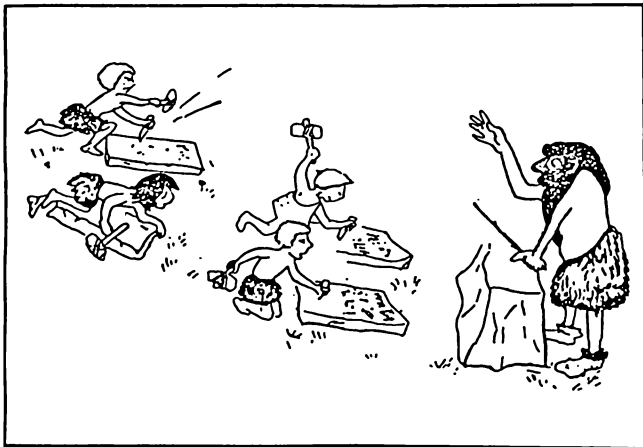
- Чому ти так думаєш?

- Вчора він сказав, що два і два - чотири, а сьогодні, що три й один - також чотири.

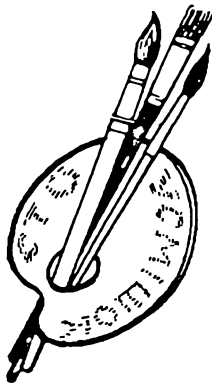

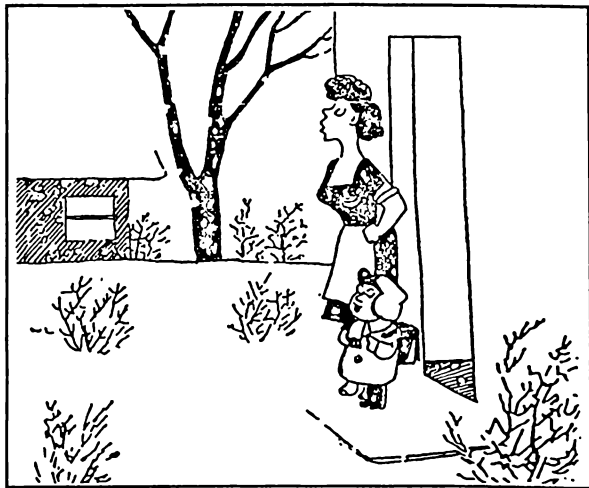
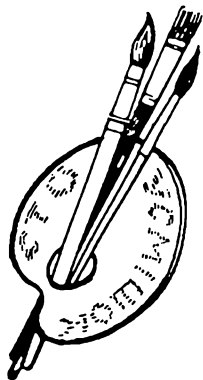

В ДОІСТОРИЧНІЙ ШКОЛІ

-- Діти, пишiть тихіше!

-- У таку завірюху не можна йти до школи. Я краще

Вчитель: Юрко, ти написав домашнє завдання про молоко лише на десять рядків, а інші учні списали по дві сторінки.

Учень: Я писав про згущене молоко!

Повернувшись зі школи, Джонні запитує батька:

– Тату, ти був на війні і, мабуть, можеш мені сказати: чи правда, що старого солдата нічим не злякаєш?

– Правда, синку.

– Ну, то поглянь на мій щоденник.

– Тату, що таке маятник? – запитує синок.

Мати сердито втручається:

– А ти що, вчора батька п'яного не бачив?

Мати каже Петрикові:

– Іди, сину, і повісь цю сорочку на сонці, щоб висохла.

Петрик довго не затримався на дворі. Заходить до хати й плаче:

– Я до сонця не дістав!

Учитель питає учня:

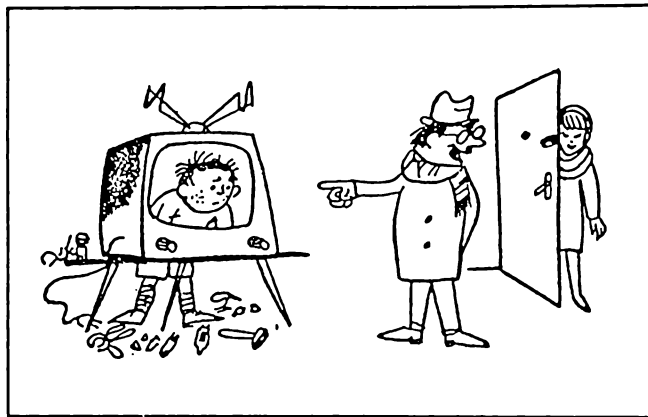
– Коли вмер Олександр Македонський?

– Вмер? А я навіть не знав, що він був хворий.

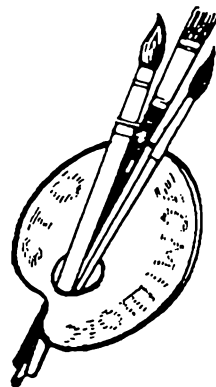

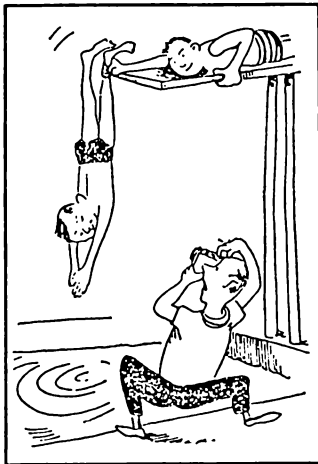
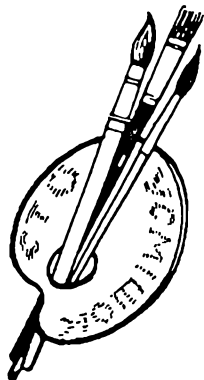
Хлопчик спізнився зі школи. Батько питає, чому. Синочок каже, що допомагав старенькій бабусі переходити через вулицю. Батько його похвалив і дав доляра. На другий день син прийшов з приятелем. – Тату, сьогодні ми удвох переводили бабусю. Батько дав кожному по доляру. На третій день прийшов син і привів з собою півкласу: – Тату, ми переводили через вулицю бабусю. – А чому ж вас було так багато? – Бо вона чинила великий опір.

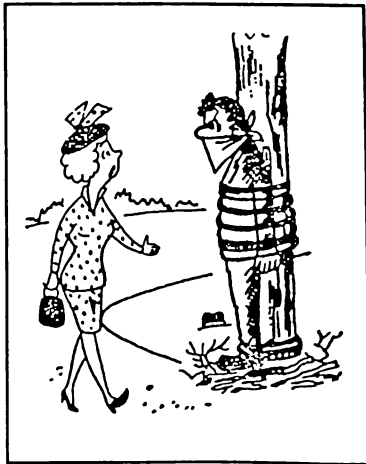

-- Просто неймовірно, що наш Гошко на екрані!..

-- Хвилиночку, знімаю!

-- Чи не бачили ви часом двох хлопчаків, перевдягнених в індіанців?

Маленький хлопчик пішов у ліс та й пропав. Мати жде його, бігає навкруги, зве... Нарешті він з'явився.

– Де ти вештався? Пішов на півгодини, а прийшов через дві.

– Мамо! Там у лісі так цікаво було! На галявині голий дядько бігав за голою тіткою.

– То й не треба було на них дивитися, це божевільні люди!

– Ну, тітка може і божевільна, але дядько – точно ні. Це ж наш батько...

Учитель: "Діти, – говорить сердито, – коли розповідаю вам про мавпу, не дивіться у вікно, а на мене".

– Петю, ти найгірша дитина в світі!

– Невже ти, мамо, усіх їх знаєш?

- Ніяк не зрозумію, за що живе цей студент?
- Так він же пише.
- Що?
- Листи батькові, щоб прислав грошей.

Після шторму батьки відправили свого синочка до його тітки в інший район. Через три дні вони одержали телеграму:
"Візьміть хлопчика. Вишліть шторм".

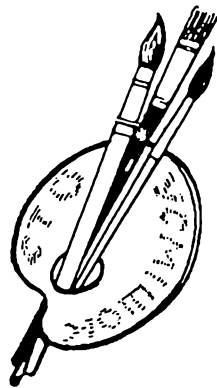

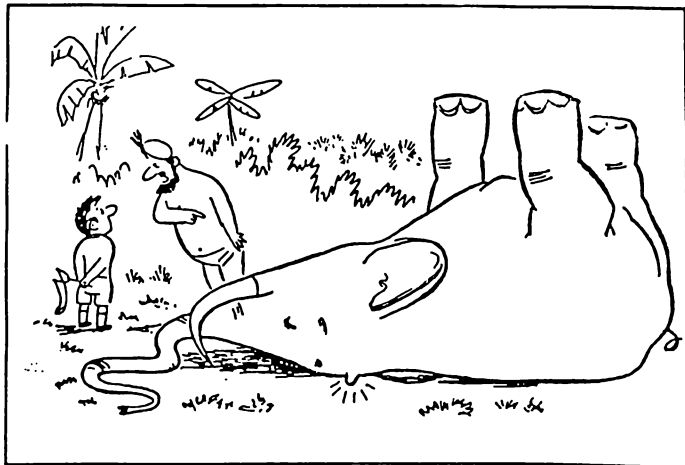
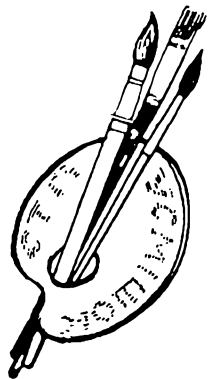
Священник розповідав дітям про прощення гріхів і милосердя Боже.

- Що ми насамперед повинні зробити, щоб Господь Бог простив нас?
- Согрешити, - дружно відповіли учні.

Федько прийшов до дому побитий, і бабуся вичитує йому:

– Знову ти весь в синцях! Хіба я не радила тобі замість того, щоб розпочинати бійку, полічити до двадцяти і заспокоїтись?

– Але, бабуся, я полічив до двадцяти, а Петрусь лише до десяти, як йому веліла його мати.

Учитель запитує учнів:

– Хто винайшов рентгенівський промінь?

Василько підняв руку.

– Відповідай.

– Наш сусід, дядько Андрій.

– Чому ти так думаєш?

– Я чув, коли він говорив своїй жінці: я бачу тебе наскрізь.

Учитель увійшов до класу і побачив на підлозі недокурок

– Чий? – спитав він, показуючи на недокурок і дивлячись на хлопчаків грізним поглядом.

– Ваш, сер, – відповів найсміливіший. – Адже ви його перший побачили.

– Бачите, як гарно малює наш син?

– Ану хлопчику, намалюй чай у склянці.

– Солодкий чи без цукру?

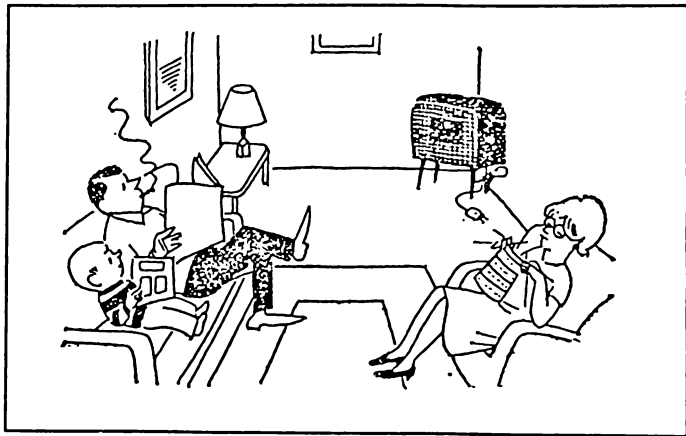
– Василько, що ми бачимо над головою у ясну погоду?

– Блакитне небо.

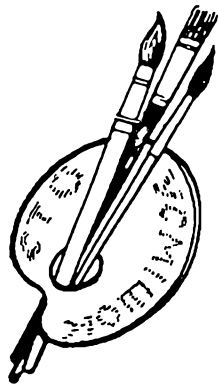
– А коли йде дощ?

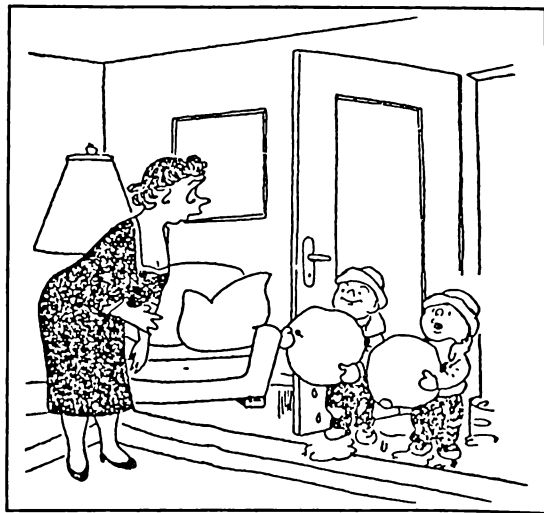
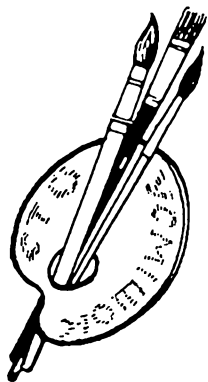
– Парасольку!

Коли поламався телевізор.

-- На вулиці холодно. Ми будемо ліпити снігову бабу тут.

– Хто скаже, звідки роса? – питає вчитель.

– Я знаю! – підводиться Іванко. – Земля крутиться так швидко, що аж потіє.

– Який час, – питає вчитель на уроці, – найсприятливіший для збирання у саду яблук?

– Коли собака спить у будці! – відповідає учень.

Біля телевізора розмовляють двоє хлопчаків:

– Не уявляю, як жили наші предки: не було ж ні радіо, ні телебачення, ні електрики.

– От вони й померли.

Автобус переповнений. Літній чоловік звертається до дванадцятирічного хлопчачка, що зручно вмовстився біля вікна:

– Я дам тобі два доляри, якщо ти поступишся місцем.

Хлопчачка підхоплюється, пасажир дає йому два доляри і звертається до жінки, яка стоїть поряд:

– Сідайте, будь ласка.

Жінка якусь мить вагається, а далі сідає і каже хлопчиськові:

– Синку, ти подякував панові за два доляри?

Циркові
Усмішки

- Хто ця поважна дама?
- Вона колись виступала в цирку. Співала в клітці з левом.
- А чому ж вона тепер не виступає?
- Цього домоглося Товариство охорони тварин.

Силовий жонглер запросив до цирку тещу, щоб показати їй свою майстерність.

- Сьогодні я мушу постаратись, бо в шостому ряду сидить моя теща, – сказав він ведучому програму.
- Марна праця. Все одно гирю ви туди не докинете!

Директорові цирку дзвонять по телефону:

- Перед твоїм циркум зібрався величезний натовп.
- Такий успіх?
- Ні, пожежа!

Біля входу в балаган на все горло кричить його хазяїн:

– Небачене видовище! Тільки для дорослих! Грандіозний атракціон! П'ятдесят обдурених чоловіків! Спішіть побачити!

Один з перехожих купує квиток, іде до балагана і швидко виходить. Обурений, звертається до зазивали:

– Але ж там нічого немає!

Проте, хазяїн продовжує кричати:

– Грандіозний атракціон! П'ятдесят один обдурений чоловік!

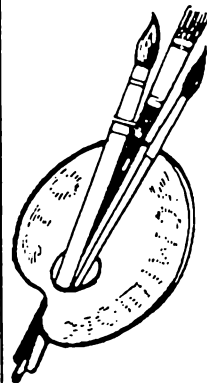
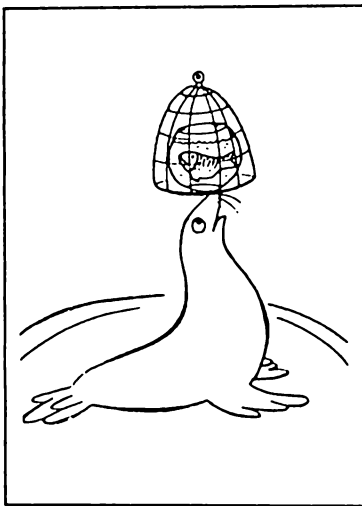
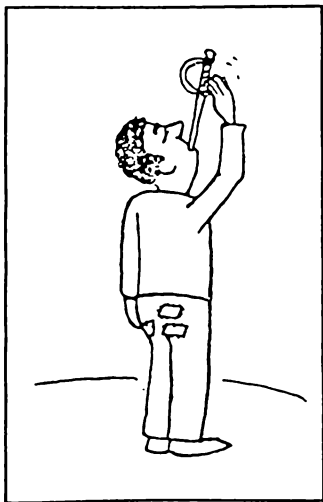
Купуйте квитки!

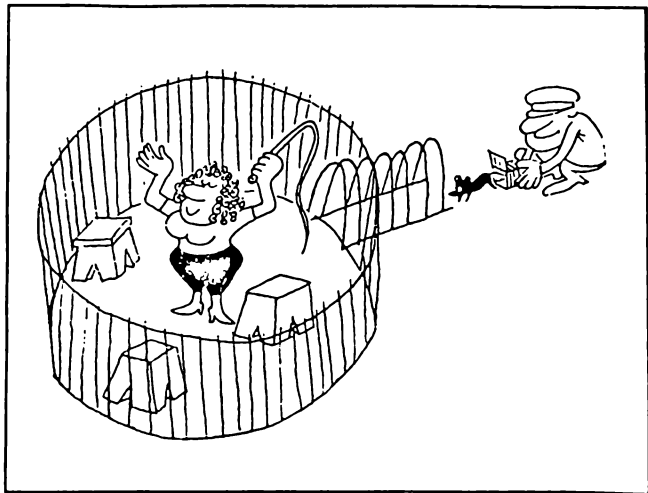
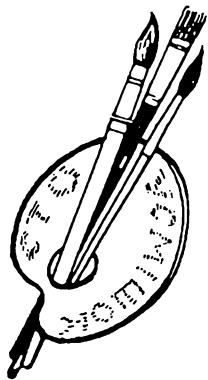

– Люба! Я вирішив застрахувати свій балаган від вогню та граду.

– Вогонь – це ще зрозуміло, – відповіла дружина власника, – але як ти збираєшся зробити град?

Суддя: – Так ви бачили, як ведмідь задушив хазяїна вашого цирку?

Дресирувальник: – Так, бачив.

– Чому ж ви не прийшли на допомогу?

– Я хотів, та коли побачив, що ведмідь і сам впорається, то вирішив не втручатися.

Зустрілись два клоуни. Колись вони працювали в одному цирку, а потім їм довелось розлучитися.

– Ну, як твій новий хазяїн? – запитує один клоун свого колегу.

– Він ангел!

– Тобі пощастило. А мій ще живий!

Маленький мандрівний цирк кочував з місця на місце. Найкращим номером програми в ньому був старий облізлий лев, якого демонстрував сам хазяїн цирку.

Якось після вистави одна дама запитала:

– А ви не боїтеся, що лев вас з'їсть?

– Анітрохи! – у тон їй відповів власник цирку. – Якщо справи й далі будуть такі погані, я з'їм його раніше.

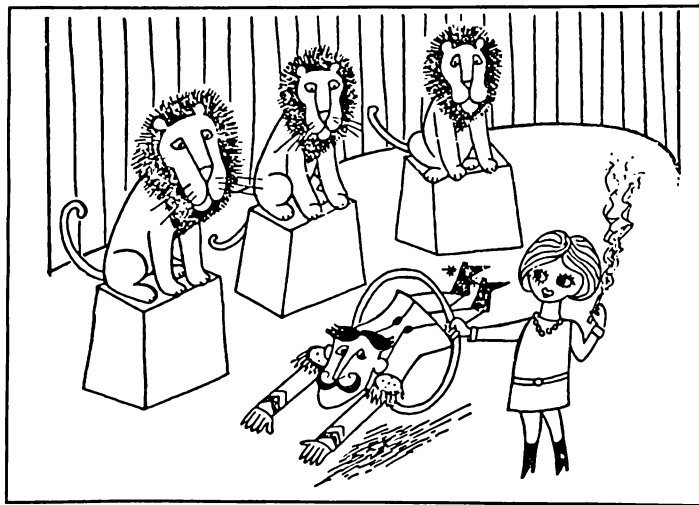

– Ой, татку, як же цьому артистові вдалося проковтнути шпагу, і не поранитись?

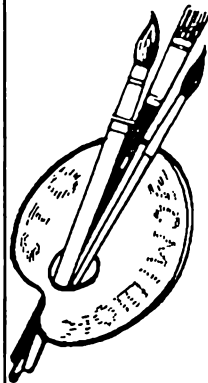
– Дуже просто. Він перед виступом проковтнув піхви.

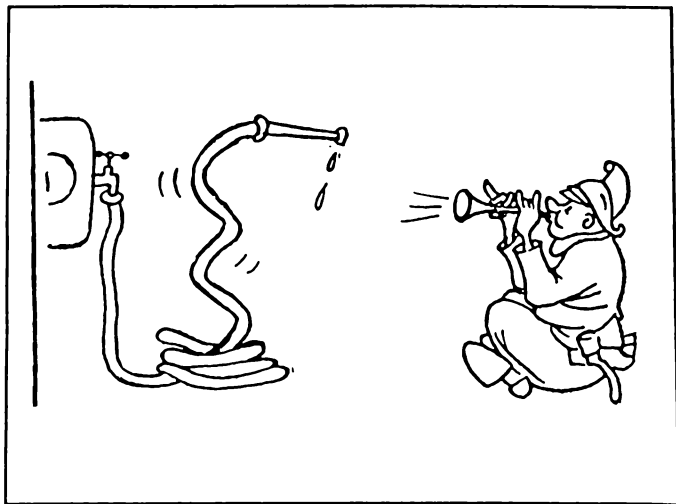
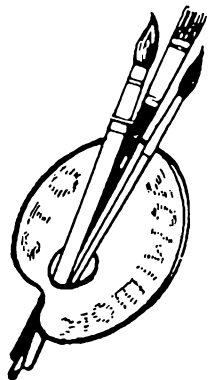

Дискредитація.

В години дозвілля.

– А зараз, на очах у шановної публіки, я вцілю з рушниці в муху на відстані у двадцять кроків!

– Не може бути!

– Йй-Богу! Тільки муху намалюю на всю завісу.

Дресерувальник: – А тепер тигр візьме грудку цукру із рота моєї помічниці. Даю тисячу долярів тому, хто спробує повторити цей номер!

Голос із публіки: – Заберіть тигра, і я зроблю все це за десять!

Хазяїн цирку:

– Слухайте, циркачі! Платню ви отримаєте. Але в цьому місяці я не зможу вам сплатити жодного цента.

– Але ж ви казали те саме й минулого місяця!

– То й що! Хіба я не дотримав свого слова?

Із циркового шатра вилетів товстий пан і гепнувся просто на бруківку.

– Сьогодні мене викидають уже втретє, – довірливо сказав він перехожому, який допоміг йому встати.

– Невже вам так необхідно ходити до цього балагана? – співчутливо запитав перехожий.

– На жаль, треба. Я його власник.

Директор цирку читає газету.

– Пане директор, негайно йдіть, – схвильовано звернувся до нього робітник арени, – втік лев і опинився в кімнаті вашої дружини!

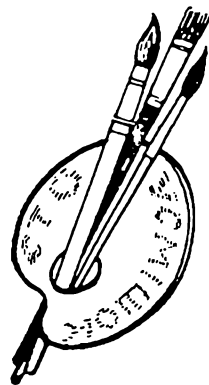
Директор якусь мить пильно дивився на робітника, а потім мовив:

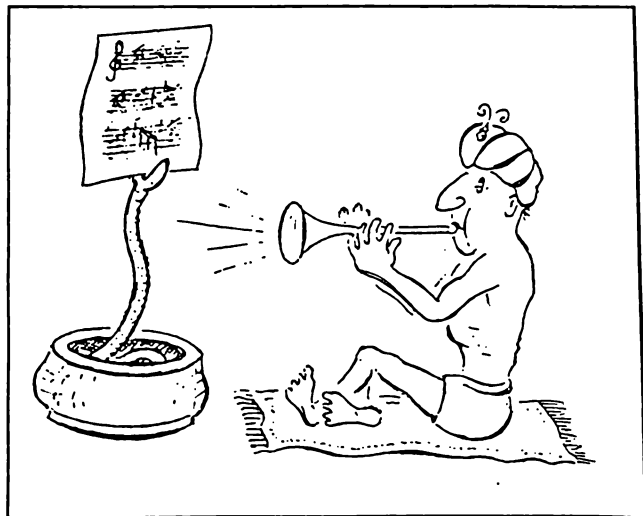
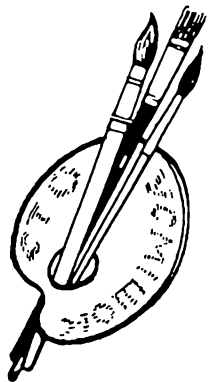
– Якщо він такий дурний, то нехай сам і рятується!

Виступає факір.

Шестирічний хлопчик спостерігає за виступом канатохідця:

– Тату, а навіщо дядько тримає в руках оту жердину?

– Він за неї тримається, щоб не впасти.

– А якщо жердина впаде?

– Дурненький! Якже вона може впасти, коли дядько її так міцно тримає?

– Мамо, чому цей клоун такий напудрений? Адже пудряться лише жінки, а чоловіки повинні умиватися!

– Татку, татку! Якщо дружина виборкувача може грати на дудці, то чому ж вона не виступає?

– А звідки ти взяв, що вона грає?

– Як це звідки! Мама всім говорить, що приборкувач танцює під дудку своєї дружини.

– Мій номер має величезний успіх. Я демонструю публіці клітку, в якій разом живуть вовк і вівця.

– І вони ніколи не сваряться?

– Буває... Але це не проблема: я тоді просто купую нову вівцю.

Незадоволений глядач, ідучи з цирку, питає у білетера:

– Скажіть, у вас щодня така погана програма?

– Ні, по понеділках цирк вихідний.

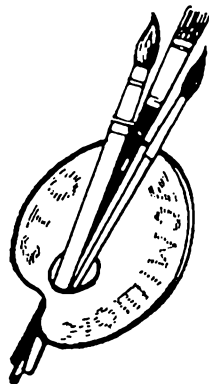
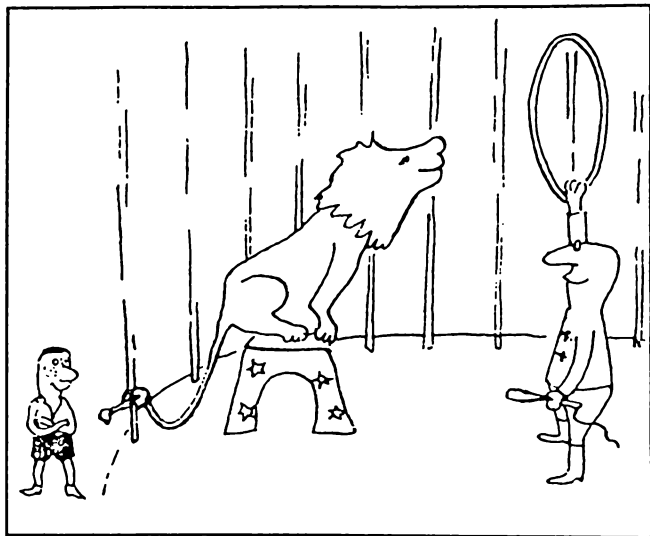
Під час антракту публіка оглядала цирковий звіринець. Загальну увагу привернув лев.

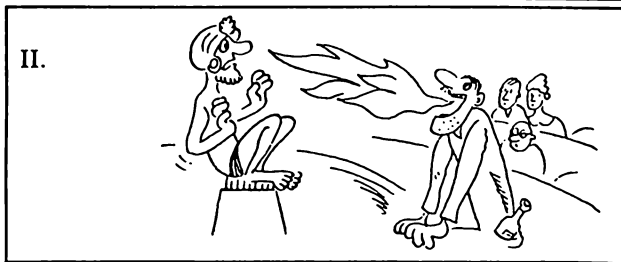
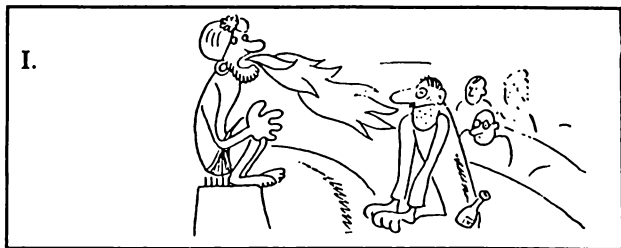
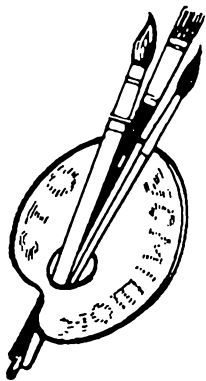
– Чому в нього така велика голова? – поцікавилась якась жінка.

– Це для того, щоб він не міг вилізти із клітки! – пояснив клоун.

Випадок з факіром.

– Зараз я продемонструю черепаху, якій двісті два роки, чотири місяці і шість днів.

– А як вам пощастило так точно встановити її вік?

– Дуже просто. Я придбав її на базарі два роки, чотири місяці і шість днів тому. А продавець тоді запевняв, що їй рівно двісті років.

– Ну як, навчили ви свого папугу розмовляти?

– О, звичайно! Тепер ми марно намагаємось навчити його мовчати.

– На це неможливо дивитися! – обурено сказав білетерові глядач, коли почався виступ шаблековтача. – Покличте директора!

– Марна річ, – відповів білетер, – він на це теж не буде дивитися!

Директор: – У вашого собаки занадто короткі лапи.

Дресерувальник: – Не може цього бути! Бо ж вони завжди дістають до підлоги.

– Мені доведеться залишити роботу приборкувача, бо леви втратили до мене всяку повагу.

– Чому?

– Вони бачили, як я вилізав з-під ліжка після розмови з дружиною.

– Вуйку, ви давно одружені?

– Та жінка каже, що п'ятнадцять років, а мені здається, що вже років з п'ятдесят.

– Куди ти так поспішаєш, друже?

– Додому! Бо мушу зварити обід.

– Дружина на роботі?

– Ні.

– Хвора?

– Ні. Голодна!

– Чув, що твоя дружина небезпечно хвора. То правда?

– Що хвора, то хвора, але небезпечна вона лиш тоді, коли здорова!

– Та-а-ак! Хіба в такий час приходять порядні люди додому? – сердито привітала жінка п'яного чоловіка, який ледве приплентався.

– А ти ще не спиш?

– Чи ще? Уже три години тебе виглядаю, щоб подивитися, як ти надудлився.

– А я у ресторані спеціально чекав три години, поки ти заснеш.

– Як я тобі заздрю! Сам стрункий, і в жінки стан, як в оси!

– Знайшов чому заздрити! Якщо в жінки стан, як в оси, то в обід їсти не проси!

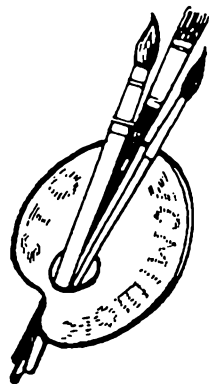
– Лікар категорично заборонив мені куховарити.

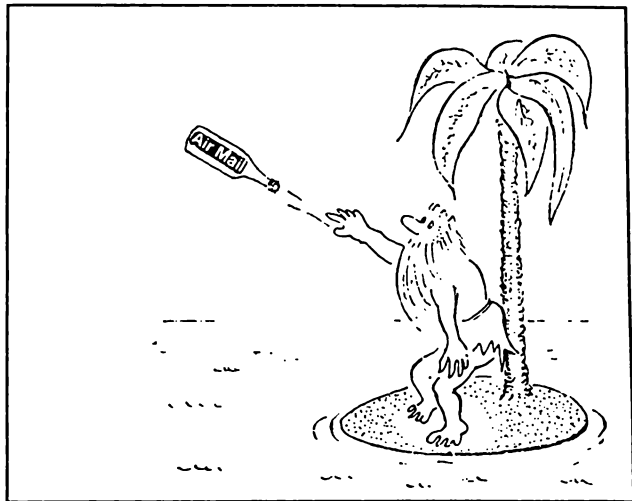
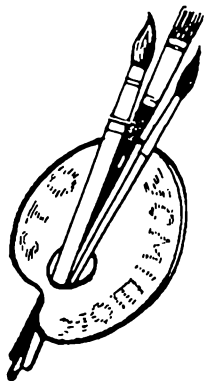
– Хворієш?

– Я – ні. Мій чоловік хворіє!

Вернувся Ілько з війни та й питає свою жону:

– Чия дитина у тебе на руках?

– Та моя! Могла бути й твоя, але тебе вдома не було.

– Не знаю, як сказати батькам, що я розлучилася.

– Чому боїшся?

– Бо вони не знають, що я була одружена...

Чому посилаєш своїй дружині чисту листівку?

– А ми з нею посварилися і не розмовляємо.

Чоловік до жінки, яка кричить на нього за те, що прийшов пізно додому:

- Спи, стара, і мовчи.
- Спать буду, а мовчати – ні!

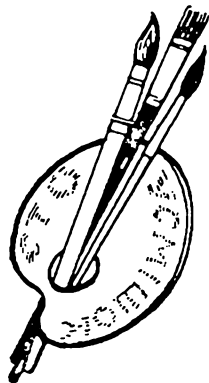
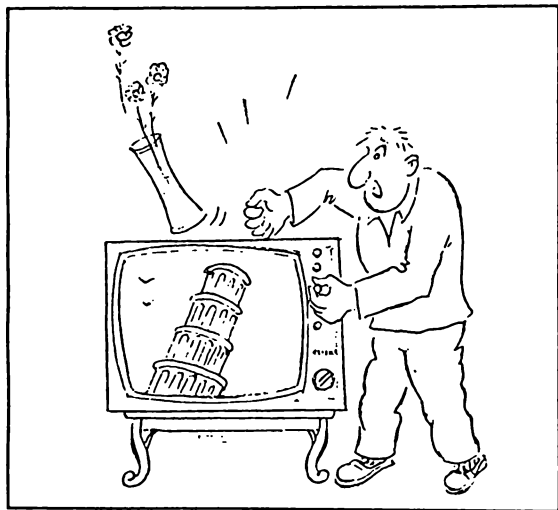
- Слухай, друже, Макаренко просить у мене в борг. Ти його знаєш?..

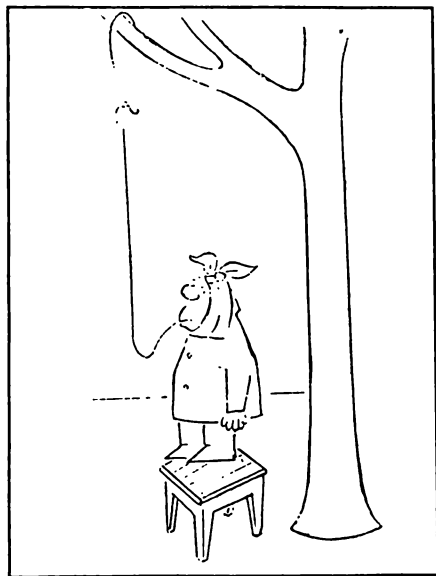
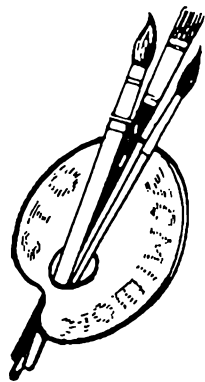
- Я його знаю, як тебе. Не давай йому і цента!

- Я зараз працюю в університеті!
- Ким?
- Перекладачем.
- О, та ви так добре знаєте англійську мову?
- Та ні, я перекладаю книжки з полиці на полицю...

Одна жінка прийшла на роботу з підбитим оком. Її питають:

– Хто це вас так? – Чоловік.

– А ми вважали, що він кудись поїхав. – Я теж так гадала.

Банкір звертається до юнака:

– Отже, ви хочете одружитися з моєю донькою?

– Так. Це моя найбільша мрія.

– Але моя відповідь залежить від стану ваших фінансів.

– Це так. Але стан моїх фінансів залежить від вашої відповіді.

– Ти чому горілку п'єш?

– Гм... П'ю... П'ю, бо рідка. Щоб густа, то їв би.

Бездомний чоловік зайшов до однієї порожньої кімнати і ліг відпочити на ліжку. Приходить хазяїн і викидає його через вікно з другого поверху. Наступного дня власник кімнати знову застає на своєму ліжку перемотаного бинтами бездомного. Він знову викидає його через вікно. Третього дня ситуація повторюється: волюцюга, ще більш замотаний, знову на ліжку.

– Слухай, чоловіче, це ж моя кімната!

– Так би й сказали відразу. А то все натяками та натяками...

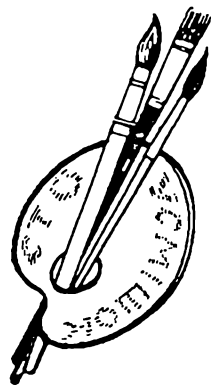
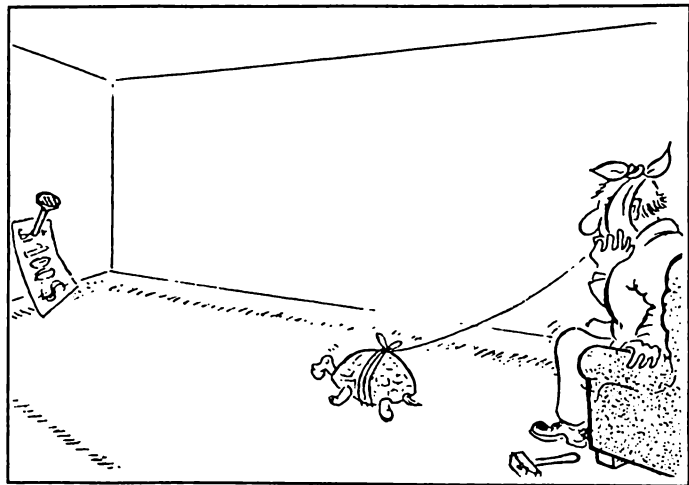

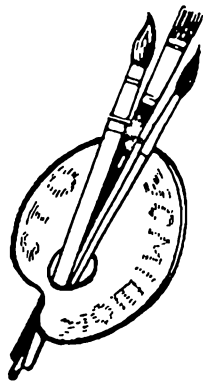
П'яний чоловік повернувся додому, а собака у дворі як загавкає на нього.

– Тихіш-ш-ше, – шепоче чоловік. – А то жінка як прокинеться, де спати будеш?

Чоловік до жінки:

– Жінко, ти нарубала дров? Рубай, поки я живий, бо як помру,
то сама будеш рубати!

– Хочу розлучитися з жінкою, – каже чоловік судді.

– А що трапилось?

– Щодня вештається по ресторанах та винарнях.

– Невже так п'є?

– Та ні – мене розшукує.

Проходячи повз винарню, Захмелюк завжди звертався до
самого себе:

– А ну, друже, чи є в тебе сила волі?

І твердо йшов вперед, минаючи заклад.

– Молодець – є в тебе сила волі! – говорив він через десять кроків
і повертав назад до буфету.

Йшов п'яний додому. А переходити потрібно було через кладку. Довго стояв біля річки, роздумував. Потім махнув рукою і пішов убрід.

– Чи здурів, кладка ж – поруч! – дивуються сусіди.

– Що ви тямите?! З кладки впаду – весь вимокну. А так – лише до колін...

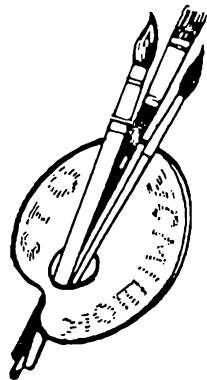
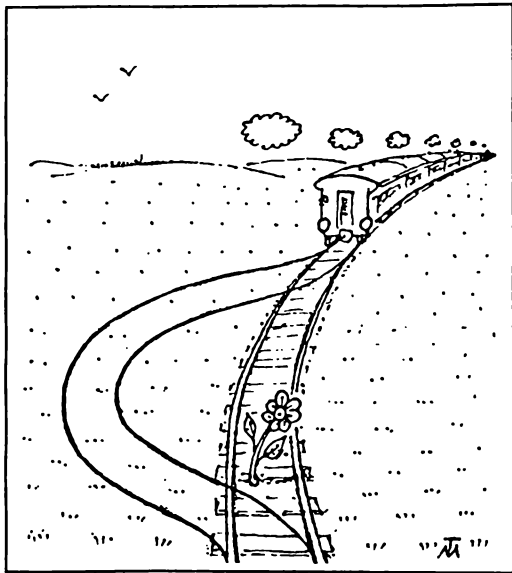
П'яний з усієї сили гамселив кулаками по стовпу – аж ліхтар гойдається.

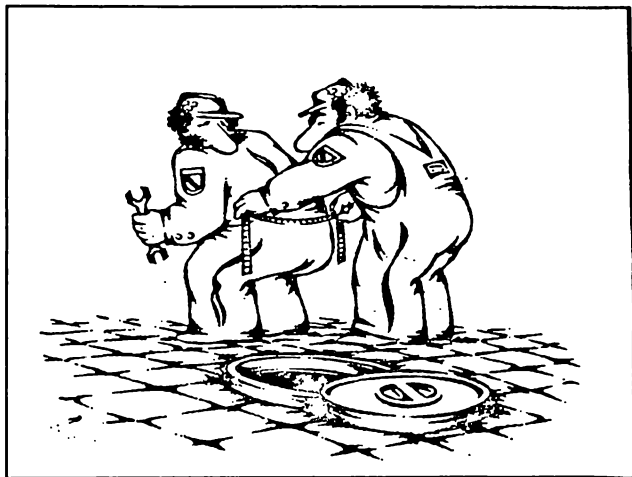
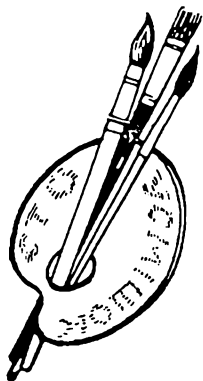
Підходить другий п'яний і питає:

– Що, нема нікого вдома?

– Та ні, відповідає той, – світиться. Не хочуть відчиняти!

– Дивися, скільки я риби наловив... – почав було чоловік, коли прийшов до дому з рибалки, та жінка перебила його:

– А мені сусідка казала, що ти на базар заходив...

– Ну й що, я стільки наловив, що довелося половину продати – важко було нести.

Один рибалка розповідав дамі про свою пригоду.

– Минулого літа я підсік на вудочку надзвичайно велику щуку. Витягти її сам я не міг. А тут вона як смикне – й потягла мене у крижану воду, та ще й на яку глибину! Я було кричати почав, та хто почує...

Дама злякано запитала:

– І як же ви вибралися?

– А ніяк. Я втонув...

- Я давно мрію про ровера, – каже жінка сусідці.
- Весь час товкмачу чоловікові про те, як корисно крутити педалі на свіжому повітрі.
- І як, переконала його?
- Частково. Він виніс мою ножну швейну машину надвір.

Дівчина прийшла до лікарні відвідати парубка. Аж тут бачить жінку в білому халаті.

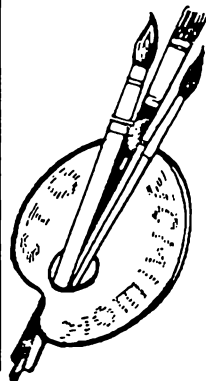
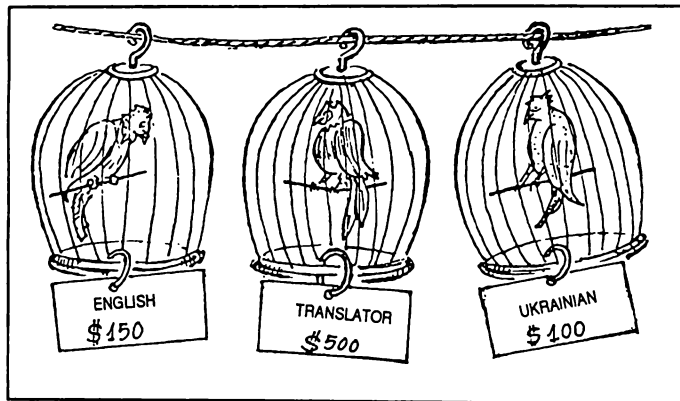
- Скажіть, де тут лежить Василенко? – питає.
- А ви ким йому доводитеся? – цікавиться жінка.
- Я його сестра.
- Дуже приємно познайомитись. Я його мати...

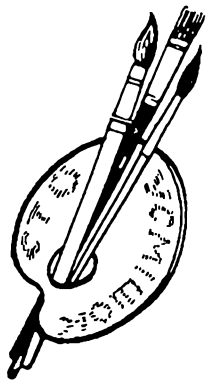

- Ти буваєш ніжною зі мною лише тоді, коли тобі потрібні гроші! – з докором каже жінці чоловік.
- А хіба це буває так рідко?...

Під час бурхливої сварки, жінка згарячу кричить чоловікові:

– Скажи мені, чому ти такий осел?

Чоловік задумливо почухав потилицю і відповів:

– Скоріше всього тому, що оженився на тобі.

Старий зоотехнік запитує молодого:

– Ти поставив тавро усім тваринам? Були якісь труднощі?

З худобою не було. А ось із бджолами – жах!

Чаркують друзяки у ресторані.

От один другому пропонує:

– Гришо, давай попробуємо встати на ноги. Якщо встанемо – вип'ємо ще по чарці, а якщо ні, то підемо вже додому.

- Бокс дуже прибутковий!
- А ви боксер?
- Ні, я зубний лікар.

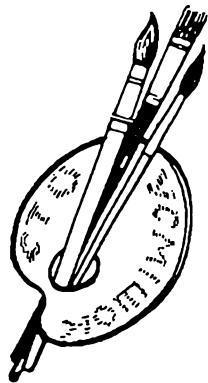
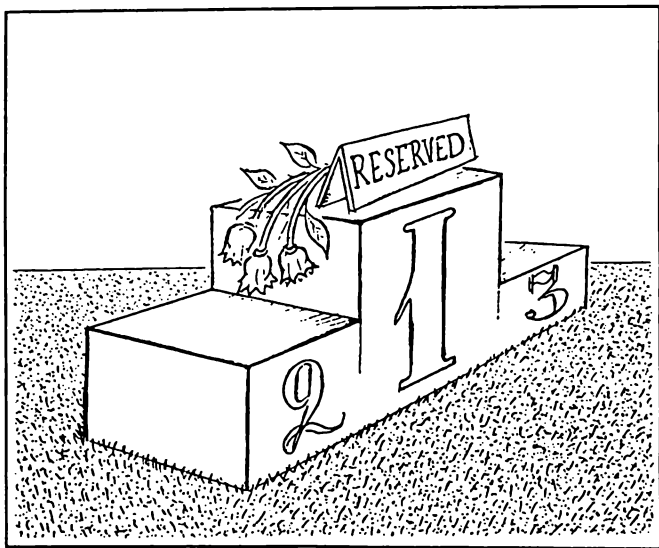

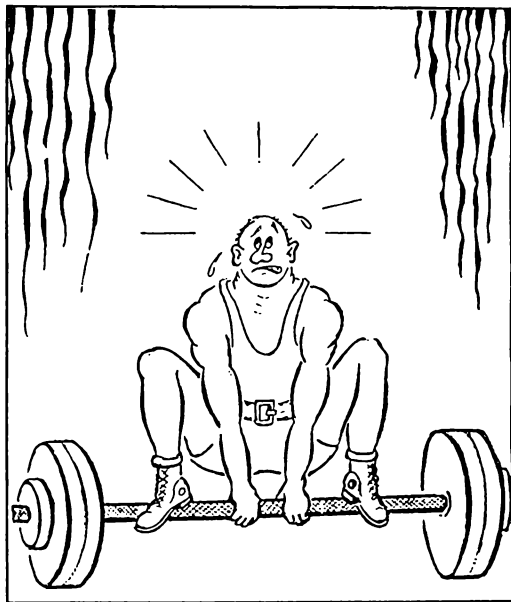
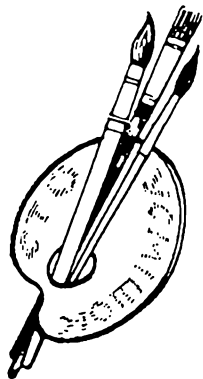
- Зустрілися два давні приятелі.
- Здоров, Петре, чому такий сумний?
  - У мене народився син.
  - Та це ж добре, тобі радіти треба!
  - Воно то так, але про це вже дізналася моя дружина.

- Прийшла до діда, який славився мудрістю, молодиця та й питає:
- А що то, скажіть, означає, що до мене ластівка в хату залетіла?
  - Скажу, - відповів дід. То в тебе або двері, або вікна були відчинені.

- Я того Джонсона просто не можу бачити.
- Я теж.
- А скільки ти йому винен?

- Чим займається той пан, що наймає у вас апартамент?
- Він винахідник.
- І що ж він винаходить?
- Причини, через які не може платити за квартиру!

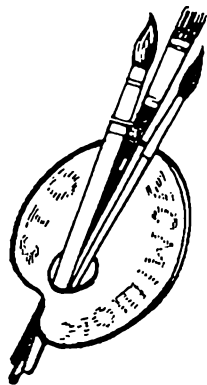
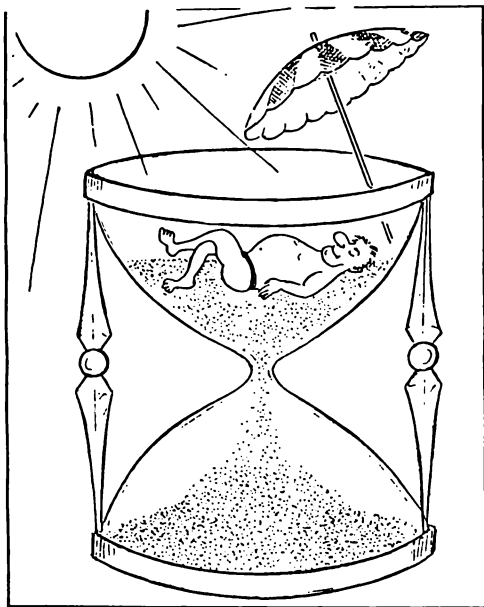
- Домовласник: Якщо ви, вельмишановний пане, не маєте грошей платити за квартиру, тоді...
- Що тоді?
- Побудуйте собі власний будинок!

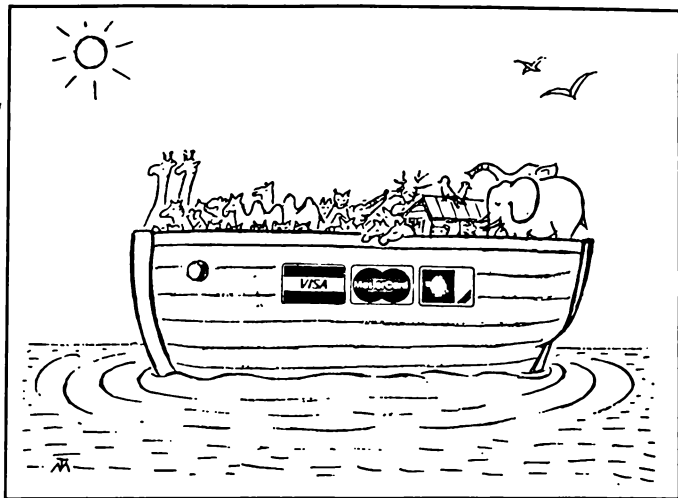
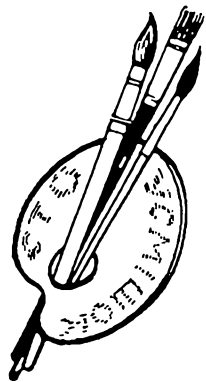

- Човняр перевозив через річку професора.
- Ви знайомі з філософією? – спитав професор.
  - А ні чутки не чував, – відповів човняр.
  - Ну, тоді вважайте, що ви втратили чверть життя, – вигукнув професор. – А геологію знаєте?
  - Ні.
  - Ну, ви втратили півжиття. А астрономію?
  - Ні.
  - Виходить ви втратили три чверті життя.
- Тут човен перекинувся, і професор з човнярем опинилися в воді.
- Ви вмієте плавати? – спитав човняр.
  - Ні, – відповів професор.
  - Ну тоді ви втратили все своє життя, – сказав човняр.

Вночі задзвонив телефон.

– Я вас слухаю, – сказав господар.

– Пробачте, це номер один-один-один-один? – спитав голос у трубці.

– Ні, це одинадцять-одинадцять.

– Виходить, я помилився. Пробачте, будь ласка, що розбудив вас.

– Нічого, нічого, містере. Все одно до телефону довелося б уставати.

– Ти пам'ятаєш, півроку тому я загубив свій гаманець?

– Пам'ятаю.

– Ну от, сьогодні я оглянув кишені пальта, яке носив тоді. І як ти думаєш, що знайшов там?

– Гаманець.

– Ні, ту дірку, з якої він випав.

- Курить шкідливо!
- Кидай кожний!
- Куріння – це отрава! Дур!
- Це опіум!
- Курить не можна!
- Шануй здоров'я!
- Перекур!

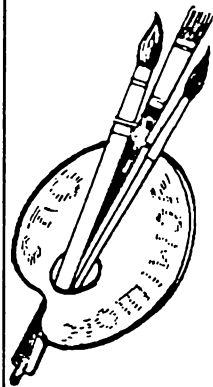
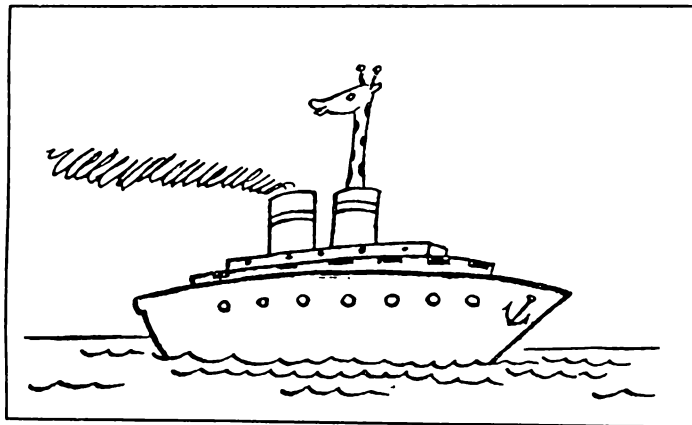

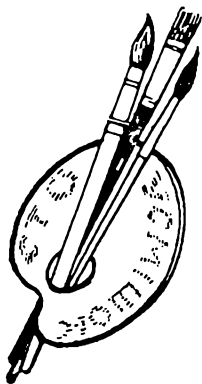
- Для мене життя – це безперервні підйоми і спуски.
- Ви, мабуть, філософ?
- Ні, ліфтер.

- Хочу одружитися, щоб спокійніше жити.
- Яке дивне життя... А я розлучився з тієї самої причини.

Л і к а р : Я тобі випишу направлення, але не до окуліста, а до перукарні.

– Маргарито, хочеш стати моєю дружиною?

– Ні!

– Дякую.

– Ти що, здурів?! П'єш горілку крізь соломинку?!

– Мушу дотримати слова. Я запрягнув, що більше не доторкнуся до чарки.

Приятель: Що ти сказав жінці, коли повернувся додому пізно вночі?..

– Я сказав лиш "добрий вечір", а вона решту.

– Подумай: він ще не знає мене, а вже хоче зі мною одружитися.

– Погодься, доки він тебе ще не знає!

Йде процес про розлучення. Суддя питає:

– Було ж у Вашого чоловіка щось привабливе, коли ви вийшли за нього заміж?

– Було, було, але воно вже витрачене до останнього centa.

Шеф до одного з службовців:

– Мені дуже жаль, але ми не можемо зараз збільшити вам платню.

– Ну що ж, я згоден на ту саму, тільки видавайте її частіше.

– Кельнер, я трохи забагато випив. Дайте мені чогось, щоб я протверезився.

– Будь ласка, пане... Ось ваш рахунок.

Було це давно. До однієї старої бабусі зайшов чоловік, одягнений у військову шинелю, і запитав, чи не пустить вона його на квартиру.

– Бач, як, – сказала з докором старенька, – тепер ходиш, шукаєш притулку. А як командир казав солдатам "стройсь!", так не слухав. А тепер шукаєш квартиру...

100-літнього дідуся, якому випав великий грошовий виграш на лотерею, питають родичі:

І що думаєте дідусю, зробити з тими грошми?

– Відкладу на старість.

К л і є н т : Чому ви завжди розкажете страшні історії, коли стрижете мене?

П е р у к а р : Бо тоді у вас так гарно підіймається волосся, що стригти – одне задоволення!

- Степане!

- Га?

- Твоя корова палить?

- Де це чувано, щоб корова палила? Ти що – здурів?

- Та ніби ні, але з твого хліва он який дим валить...

- Я вивчила англійську мову по радіо...

- Це й помітно. У твоїй вимові відчуваються атмосферні перешкоди.

Йдуть двоє вулицею, а їм на зустріч – третій. Один каже товаришеві:

– Давай обійдемо його.

– А чого?

– Я винен йому десять долярів.

– Не хвилюйся. Він сам нас обіjde, бо винен мені сто долярів.

Знаєш, Іване, в моїй бібліотеці вже сто книжок!

– А яких у тебе найбільше: історичних, пригодницьких чи науково-популярних?

– Найбільше позичених...

Жінка каже чоловікові, великому любителю пива:

– Вибирай: або я, або пиво!

Чоловік посидів, подумав, почухав потилицю та й запитує:

– А скільки пива?

- Галю! Де подівся чай! Не можу ніде його знайти.
- Ти ніколи нічого не можеш знайти! Чай в аптечці, в коробці з-під кави, на якій написано "Сіль".

- Чому у вашому офісі так темно? Увімкнули б світло!
- Не можна – ми економимо електроенергію!
- А як же ви працюєте?
- А хто казав, що ми працюємо? Ми – економимо!

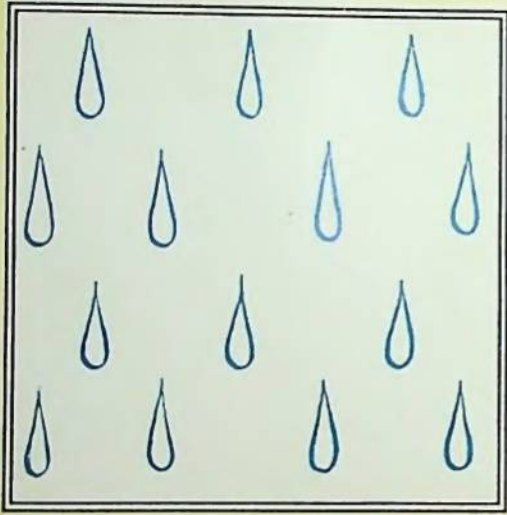

- Лікарю, скажіть, я мабуть безнадійно хворий?
- Спокійніше, будь ласка. Звідки ви це взяли?
- Та бачу, що ви мене тримаєте за руку і дивитесь на годинника, скільки мені ще жити залишилось.

А ЦЕ ЩО?

(Сльози тих, що не змогли придати цю веселу книжку)